

Arrest

nr. 165 145 van 1 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 6 november 2015 met referentnummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 mei 2015 legt de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning met dhr. D.R. af.

1.2. Op 23 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 25 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.4. Op 11 september 2015 verleent de procureur des Konings van Antwerpen een negatief advies aangaande de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en dhr D.R.

1.5. Op 14 september 2015 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing tot weigering van vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning.

1.6. Op 27 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.7. Op 27 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de mevrouw, die verklaart te heten(1):
(...)”*

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 27.10.2015 gaat gepaard met dit Inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11. §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd,

Op 15.07.2015 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen. Op 18.08.2015 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 17.09.2015 het grondgebied te verlaten, Zij werd daarbij dan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Verscheidene vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd

Om deze redenen wordt aan betrokkene In toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1. tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene kwam op 16.07.2012 de Schengenzone binnen in het bezit van een C visum afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten In Paramaribo. Betrokkene keerde echter niet terug naar Suriname. De Burgerlijke stand van Antwerpen weigerde na negatief advies van het Parket van Antwerpen wettelijke samenwoning van betrokkene met een legaal In België verblijvende Nederlandse onderdaan te registreren nadat was vastgesteld dat deze enkel gericht was op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog In België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

1.8. Bij arrest nr. 157 396 van 30 november 2015 werd het beroep vermeld in punt 1.2. verworpen.

1.9. Bij arrest nr. 157 411 van 30 november 2015 werd het beroep vermeld in punt 1.3. verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel alsook de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13sexies dd. 17.04.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE

daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 25.6.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKSTER

Verwerende partij legt verzoekster een inreisverbod op dat gestoeld is op de artikelen 74/11, tweede lid van de Vreemdelingenwet en 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

De duur van het inreisverbod dat verwerende partij oplegt is ingegeven doordat haar aanvraag wettelijke samenwoning werd afgewezen. Zij zou geen enkel wettelijk motief hebben om alsnog in België te blijven. Niets is minder waar, daar verzoekster immers een verblijf kan aanvragen volgens artikel 47 Vw. als feitelijke partner van de heer D.R. (...).

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.

Waarom gekozen werd voor de termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Verzoekster heeft immers een blanco strafblad.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken. Als de beslissing over de weigering van de samenwoning de bestreden beslissing moet dragen, zonder dat verzoekster de kans krijgt een nieuwe procedure op te starten cf. art. 47 Vw., is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede, derde lid en het vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.”

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Hoorplicht

Het inreisverbod is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster dat haar als tekortkoming wordt aangerekend.

Uit het bovengestelde blijkt dat in casu aan beide voorwaarden is voldaan derhalve dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod voor de duurtijd van 3 jaar op te leggen, verzoekster de gelegenheid te bieden om haar standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en artikel 74/11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen.

De verwerende partij diende tijdens de bestuurlijke fase aan verzoekster de gelegenheid te bieden om haar standpunt te laten kennen aangaande het zwaarwegend inreisverbod zodat verzoekster voor haar belangen kon opkomen. Enkel in dat geval zou verwerende partij met voldoende kennis van zaken en op een zorgvuldige wijze tot een juridisch correcte oordeel komen.

De informatie die verzoekster zou bezorgd hebben zou zeker invloed gehad hebben op de duur van en/of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod. Verwerende partij is thans in het bezit van het administratief dossier van verzoekster en kan uit het dossier afleiden dat er in hoofde van verzoekster een aantal elementen bestaan die zeker een vermindering van het inreisverbod tot gevolg zouden kunnen hebben.

Het inreisverbod zal tot gevolg dat hij voor een zeer lange periode niet naar België zal kunnen terugkeren en haar partner niet zou kunnen terugzien.

De bestreden beslissing is zeer summier gemotiveerd zonder enig onderzoek naar de familiale en sociale situatie van verzoekster.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekster de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt, betreffende de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, tot een theoretische toelichting, zonder uiteen te zetten waarom zij in het thans voorliggende geval van mening is dat deze beginselen zouden zijn miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke aan de vereiste

precisie en van een concrete uiteenzetting waarom in de thans voorliggende zaak deze beginselen zouden zijn miskend, niet ontvankelijk.

2.3. Waar de verzoekende partij meent dat haar een inreisverbod werd opgelegd dat gestoeld is op artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, kan zij niet worden gevolgd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod en het opleggen van een duur van drie jaar voor het inreisverbod steunen op artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet doch geenszins op artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de oplegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt zo verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, nu de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 15 juli 2015 en 18 augustus 2015. De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden in zoverre zij zou menen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom een inreisverbod werd opgelegd. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet verduidelijkt waarom er een inreisverbod met een termijn van drie jaar wordt opgelegd, kan zij evenmin worden gevolgd. Voor de termijn van drie jaar voor het inreisverbod wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, namelijk dat een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij de Schengenzone is binnengekomen in het bezit van een visum, doch dat zij niet terugkeerde, dat de burgerlijke stand van Antwerpen, na een negatief advies van het Parket, de wettelijke samenwoning weigerde te registreren nadat was vastgesteld dat deze enkel gericht was op het verwerven van een verblijfsrecht en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, dat de verzoekende partij dan ook geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te blijven. Voorts wordt gemotiveerd dat een termijn van drie jaar, gelet op voorgaande motieven en in het belang van de immigratiecontrole, proportioneel is gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven. De verwerende partij motiveert voorts nog dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij aldus niet dienstig voorhouden dat op *quasi* automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor drie jaar en kan voorts worden aangenomen dat de verwerende partij – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel heeft gemotiveerd waarom zij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een termijn van drie jaar op te leggen en er blijkt niet dat de gegeven motivering *in casu* niet afdoende zou zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De *in casu* bestreden beslissing laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde bepaling volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien zij vaststelt dat de vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet betwist.

De verzoekende partij betwist het motief dat zij geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te blijven, daar zij een verblijf kan aanvragen op grond van artikel 47 van de vreemdelingenwet als feitelijke partner van de heer D.R. In zoverre de verzoekende partij zou doelen op artikel 47/1 van de vreemdelingenwet *waarbij ‘andere familieleden van een burger van de Unie’* een aanvraag gezinshereniging kunnen indienen, waarbij dan vermoed kan worden dat de verzoekende partij doelt op artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet, toont zij niet aan dat zij in aanmerking komt voor het verkrijgen van een verblijfsrecht op grond van voormeld artikel dat een deugdelijke bewezen duurzame relatie vereist zodat zij niet aantoonbaar dat de verwerende partij, die er reeds op wees dat de wettelijke samenwoning werd geweigerd omdat deze niet gericht was op een duurzame verbintenis tussen partners, op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zij geen enkel wettelijk motief had om alsnog in België te verblijven.

Nu de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij in aanmerking komt voor het verkrijgen van een verblijfsrecht op grond van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet, dat een deugdelijke bewezen duurzame relatie vereist, kan zij ook niet dienstig betogen dat er geen rechtvaardig evenwicht is tussen het algemeen belang en haar belang daar zij de kans dient te krijgen een procedure conform voormeld artikel op te starten.

Waar de verzoekende partij wijst op het gestelde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt dat *in casu* de verwerende partij een inreisverbod oplegt voor een termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat bij het bepalen van een termijn voor het inreisverbod een onderzoek werd gevoerd naar de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoekende partij en dat hieromtrent werd gemotiveerd. In de motieven van de bestreden beslissing kan immers gelezen worden dat een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij de Schengenzone is binnengekomen in het bezit van een visum, doch dat zij niet terugkeerde, dat de burgerlijke stand van Antwerpen, na een negatief advies van het Parket, de wettelijke samenwoning weigerde te registreren nadat was vastgesteld dat deze enkel gericht was op het verwerven van een verblijfsrecht en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, dat de verzoekende partij dan ook geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te blijven. Voorts wordt gemotiveerd dat een termijn van drie jaar, gelet op voorgaande motieven en in het belang van de immigratiecontrole, proportioneel is gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven. De verwerende partij motiveert voorts nog dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De verwerende partij beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, over een ruime discretionaire bevoegdheid. De verzoekende partij verwijst naar haar familiale en sociale situatie, zonder enige verduidelijking, zodat zij niet aannemelijk maakt dat er specifieke omstandigheden waren die een impact zouden kunnen hebben bij het bepalen van een termijn bij het opleggen van een inreisverbod, waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Waar zij erop wijst dat het inreisverbod tot gevolg zal hebben dat zij voor een zeer lange periode niet naar België zal kunnen terugkeren en haar partner niet zou kunnen terugzien, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet preciseerd om welke partner het gaat. In zoverre de verzoekende partij hiermee dhr. D.R. beoogt, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij wel degelijk met de door haar voorgehouden relatie met dhr. D.R. rekening heeft gehouden bij het bepalen van de termijn van drie jaar en dit als volgt: *“De Burgerlijke stand van Antwerpen weigerde na negatief advies van het Parket van Antwerpen wettelijke samenwoning van betrokkene met een legaal in België verblijvende Nederlandse onderdaan te registreren nadat was vastgesteld dat deze enkel gericht was op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.”*. Het is overigens niet kennelijk onredelijk om het feit dat een ambtenaar van de burgerlijke stand, na een onderzoek, weigerde een samenwoning toe te kennen omdat deze samenwoning er niet op was gericht een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, te betrekken bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Voorts is het enkele feit dat de verzoekende partij over een blanco strafblad beschikt, hetgeen kan verwacht worden van elke in België verblijvende vreemdeling – zodat dit geen specifieke omstandigheid eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft –, niet van aard het kennelijk onredelijk of onevenredig karakter van de bestreden beslissing aan te tonen. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat haar situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die de verwerende partij er hadden toe kunnen brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Met de vage bewering dat uit haar dossier kan worden afgeleid dat zeker een aantal elementen bestaan die een vermindering (van de duur) van het inreisverbod tot gevolg zouden kunnen hebben alsook dat zij informatie had naar voren kunnen brengen die zeker een invloed zouden gehad hebben op de duur van het inreisverbod, zonder te duiden waaruit deze informatie bestaat, toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan met welke specifieke omstandigheden die haar zaak kenmerken geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat *in casu* geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of dat de verwerende partij naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van haar geval bij het opleggen van het inreisverbod met een duur van drie jaar.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze besloot tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Ook met de stelling dat de motivering van het inreisverbod des te belangrijker is aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt, dat indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, dit allemaal belemmerd zou kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij uitging van verkeerdelijk feitelijke gegevens of dat zij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten om aan de verzoekende partij een inreisverbod voor een termijn van drie jaar op te leggen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat steeds vanuit het buitenland de opschorting of opheffing van een inreisverbod gevraagd kan worden, ook om humanitaire redenen, indien de verzoekende partij voldoet aan de wettelijke voorwaarden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr.

154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.8. Inzake de aangevoerde schending van de hoorplicht moet worden geduid dat het vervullen van deze plicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens haar getroffen inreisverbod van drie jaar. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De verzoekende partij maakt evenwel niet aannemelijk dat zij de verwerende partij nog bijkomende dienstige inlichtingen had kunnen verschaffen die haar er had kunnen van weerhouden een inreisverbod op te leggen (art. 74/11, §2, tweede lid vreemdelingenwet) of er haar had kunnen toe brengen een inreisverbod met een kortere duur dan een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen (art. 74/11, §1, eerste lid vreemdelingenwet). Zij beperkt zich immers tot het louter stellen dat zij informatie zou bezorgd hebben die zeker een invloed zou hebben gehad op de duur van het inreisverbod, doch zonder te preciseren waaruit deze informatie bestaat. In zoverre zij doelt op het feit dat zij haar partner niet meer zal kunnen terugzien, stelt de Raad vast dat de verwerende partij kennis had van de vermeende partner en hieromtrent ook motiveerde, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat dit een bijkomende dienstige inlichting is. In zoverre zij doelt op haar 'familiale en sociale situatie', laat zij na te duiden waaruit haar familiale en sociale situatie bestaat en op welke wijze voornoemde situatie relevant is met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod of bij het bepalen van de duur ervan. In deze omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Uit het feit dat de verwerende partij zelf niet overging tot het horen van de verzoekende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen kan in voorliggende zaak niet worden afgeleid dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt ook niet dat de verwerende partij, door de verzoekende partij niet te horen en de bestreden beslissing enkel te nemen op basis van concrete vaststellingen die niet worden weerlegd, de rechten van de verdediging heeft miskend.

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven

dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Zelfs daargelaten de vraag naar het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te waarborgen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen welke omstandigheden het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders verhinderen. Zij toont immers niet aan dat het onmogelijk is voor haar vermeende partner haar te vergezellen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aldus geenszins aannemelijk maakt dat er hinderpalen bestaan voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

N. VERMANDER